

merne af Sygefæstjerne, burde ikke nægtes dem, der trænge allerhaardst, altsaa de mest trængende, men det skulde være Kommunalbestyrelserne tilladt at betale delvis eller helt disse trængende Menneskers Bidrag, for at de kunde nyde efter alle de her forestrebne Regler fuldt ud godt af Sygefæstjerne. Det er en Bestemmelse, jeg vilde sætte overordentlig Pris paa i Loven. Det burde udtales, at Kommunalbestyrelserne ere berettigede til at betale for trængende Personer, der helt, delvis eller for en Tid ikke kunne betale deres Bidrag, for at de kunne faa fuld Nytte af denne Institution. Det synes mig nu saa ganske naturligt, saa det bliver der vel heller ikke nogen stor Strid om. Men saa er der nogle andre Personer, som absolut ere udelukkede, de nævnes i § 4 sidste Stykke, hvor der staar, at Personer, der lide af nogen betydeligere kronisk eller uhelbredelig Sygdom, have ikke Adgang til Optagelse. Jeg indrømmer, at det har en Vanskelighed at faa dem ind under Sygefæstjerne, men vi kunne ikke nægte, at der gives Folk med kroniske Sygdomme, som holde sig nogenlunde oven Bænde endda og kun af og til kunne siges at være i den Grad lidende, at de efter Reglerne kunne fordrø Hjælp af Sygefæstjerne. Jeg skal henstille til Tingets og Udvalgets Overvejelse, om der ikke kunde findes en Form, under hvilken ogsaa saadanne, altsaa efter nærmere bestemte specielle Regler i Loven, kunne nyde godt af dette humane Værk, som jeg antager, efter hvad jeg hører om Forhandlingsforventningerne, skal blive Udbyttet af Regeringens og Rigsdagens forenede Betræbelser. — Yderligere skal jeg ikke opholde Tinget. Det var altsaa Ol- og Brændevinsafgiften bort — det Offentliges Tilskud overgaa til Statskassen alene — Bidrag derfra betydelig forhøjet udover det foreslaaede — og Bestemmelser, som gaa ud paa, at absolut ingen af Træng skal blive udelukket fra denne Hjælp, fordi det maa anses for hensigtsmæssigt og humanitært, at Kommunalbestyrelsen i saa Fald yder Bidrag for dem, og at dernæst ogsaa, om muligt, de kronisk lidende medtages, saa at man kan sige, at denne Foranstaltning nu har faaet en saadan Udstrækning, at man har taget bestemte Sigte paa alle Vedkommende i Samfundet. Jeg henstiller disse saa Bemærkninger til det høje Tings Velvilje.

Scharling: Naar den ærede sidste Taler paaberøber sig en Udtalelse af mig under Finanslovens Behandling som Bevis for, at ikke blot jeg, men hele Højre var i Overensstemmelse med de Betragtninger,

han gjorde gældende angaaende Tilskud til Sygefæstjer, skal jeg dog bemærke, at jeg aldeles ikke forstaar, hvorledes det ærede Medlem har kunnet drage en saadan Slutning af den Udtalelse, han anførte, og som gik ud paa i al Umindelighed at erklære Højre for villigt til en indgaaende saglig Forhandling af de foreliggende Lovforslag. Hvorledes det ærede Medlem deraf kan drage den Slutning, at ikke blot jeg, men hele Højre kan være enig i disse specielle Betragtninger, som et enkelt Medlem fremsætter om dette enkelte Lovforslag, gaar langt over min Forstand. Hvad angaar selve Spørgsmaalets Realitet, skal jeg bemærke, at det var det mest brændende af de Spørgsmaal, som vare under Behandling i Udvalget i Fjor. Med den Mulighed for Dje, at jeg atter i Nar kunde blive valgt ind i dette Udvalg, hvor disse Forhandlinger kunne ventes at blive fortsatte, ønsker jeg ikke nu at binde mig ved bestemte Udtalelser i en eller anden Retning.

Judenrigsministeren (Jungerslev):

Jeg har allerede den Gang, dette Lovforslag blev fremsat i denne Samling, gjort Rede for, hvorledes Stillingen havde været overfor det i Fjor, men da det ærede Medlem for Vejle Amts 2den Valgkreds (Berg) aabenbart ikke har hørt dette, saa skal jeg gentage de Bemærkninger, jeg gjorde den Gang. Jeg gjorde opmærksom paa, at Forslaget foreligger her ganske, som det er vedtaget af Landstinget ved 3dje Behandling, men jeg tillod mig tillige at tilføje, at det dermed ikke var sagt, at jeg i alt enkelt vilde knytte mig til, hvad der var vedtaget i Landstinget, skønt jeg ganske vist i det store og hele er enig med Landstinget. Ved at forelægge Forslaget paa den Maade, kommer det til at foreligge affurat, saaledes som det forelaa i Fjor til Behandling her, og jeg synes, at der har været Grund dertil, naar man tager Hensyn til, hvorledes Behandlingsmaaden var i Fjor. Jeg oplyste ved Indbringelsen og skal nu gentage, at der var nedlagt Udvalg om Sagen, og dette havde fremmet Arbejdet saaledes, at ganske saa Dage, for Samlingen blev sluttet, forelaa der en foreløbig Betænkning, om hvilken jeg havde Lejlighed til at konferere med Udvalget. Jeg tror ikke, Udvalget derefter tog endelig Stilling, dets Betænkning blev i hvert Fald ikke afgiven. Jeg nævner dette, for at det kan ses, at Sagen fra Udvalgets Synspunkt var temmelig langt fremme i Fjor. Jeg antog derfor, at det for saa vidt vil være lettere at tage fat derpaa i Nar — ogsaa fra Regeringens